

РЕЙ БРЕДБЪРИ ПРОМЕЖДУТЪК В СЛЪНЧЕВАТА СВЕТИНА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Пристигнаха в Hotel de Las Floras в един горещ ден в края на октомври. Вътрешният двор гореше от червени, жълти и бели цветя като пламъци, осветяващи малката им стая. Съпругът бе висок, чернокос и блед и изглеждаше сякаш бе шофирал десетте хиляди мили насън; мина през покрития с плочи двор с няколко одеяла на рамо, с изтощена въздишка се хвърли в малкото легло в малката стая. Докато лежеше със затворени очи, жена му, на около дваайсет и четири, с руса коса и очила с рогови рамки, се усмихваше на управителя господин Гонзалес и сновеше между стаята и колата. Първо пренесе два куфара, после пишеща машина, като благодари на господин Гонзалес, но решително отказа помощта му. После домъкна огромен пакет мексикански маски, купени в езерното градче Пацкуаро, след което продължи да мъкне по-малки кутии и пакети, че дори и резервната гума — бояха се някой местен да не я търкулне през нощта по калдъръма. Със зачервено от напрежението лице заключи колата и като си тананикаше нещо, провери прозорците и изтича към стаята. Мъжът ѝ продължаваше да лежи със затворени очи на едното легло.

— Господи — промърмори той, без да вдига клепачи. — Това легло е просто ужасно. Пипни го само. Нали ти казах да избереш стая с матраци. — Тупна изтощено дюшека. — Твърдо е като камък.

— Не знам испански — отвърна съпругата и на лицето ѝ започна да се изписва объркване. — Трябваше да дойдеш и сам да говориш със стопанина.

— Виж какво — каза той, отвори сивите си очи и обърна едва-едва глава. — През цялото време шофирах. Ти просто си седеше и се любуваше на гледката. Нали се разбрахме ти да се занимаваш с пари, настаняване, бензин, масло и всичко останало. Вече за втори път попадаме на твърди легла.

— Съжалявам — каза тя, стоеше все така права. Започна леко да нервничи.

— Искам просто да спя нормално през нощта, това е всичко.

— Вече казах, че съжалявам.

— Ти изобщо *оупа* ли леглата?

— Изглеждаха ми добре.

— Трябва да ги опипаш. — Той тупна дюшека и го сръга отстрани.

Жената седна на своето легло.

— Изглежда ми съвсем нормално.

— Е, не е нормално.

— Може пък моето да е по-меко.

Той се претърколи уморено и протегна ръка, за да опипа другото легло.

— Можеш да спиш на това, ако искаш — добави тя и се опита да се усмихне.

— И то е твърдо — каза той, въздъхна, обърна се по гръб и отново затвори очи.

Никой не проговори, но в стаята стана хладно, макар че цветята отвън пламтяха в зелената трева, а небето бе изумително синьо. Накрая тя стана, грабна кошницата машина и един куфар и тръгна към вратата.

— Къде? — попита той.

— При колата — отвърна тя. — Ще намерим друг хотел.

— Остави багажа — каза мъжът. — Уморен съм.

— Ще намерим друг хотел.

— Сядай, ще пренощуваме тук, Боже мой, и ще се преместим утре.

Тя погледна кутиите, сандъците, багажа, дрехите и гумата. Клепачите ѝ затрепериха. Остави кошницата машина.

— По дяволите! — викна внезапно. — Можеш да вземеш и моя дюшек. Ще спя на пружината.

Той не отговори.

— Вземи дюшека ми — каза тя. — Само престани да говориш за това. Взимай!

Махна завивките и дръпна дюшека.

— Така може да е по-добре — сериозно рече той и отвори очи.

— Господи, вземи ги и двата, мога да спя и върху пирони! — извика тя. — Само спри да мрънкаш.

— Ще се справя някак. — Той извърна глава. — Не би било любезно към теб.

— Най-любезно би било изобщо да не говориш за леглото. Не е чак толкова твърдо, за Бога. Уморен ли си, и на него ще заспиш. Господи Боже, Джоузеф!

— Стига си крещяла — каза Джоузеф. — Защо не потърсиш нещо за вулкана Парикутин?

— След малко. — Тя още стоеше със зачервено лице.

— Провери колко ще струва таксито и конете до вулкана. И виж също небето; ако е синьо, значи днес няма да има изригване. Гледай да не те измамат.

— Мисля, че ще се справя.

Излезе, затвори вратата и се озова пред сеньор Гонзалес, който искаше да знае дали всичко при тях е наред.

Вървеше по улицата покрай прозорците и усещаше слабия дъх на дървени въглища във въздуха. Небето бе синьо с изключение на север (или пък изток или запад, не можеше да каже със сигурност), където над ужасния вулкан се издигаше страховит черен облак. Докато го гледаше, усети как се разтреперва. После намери един едър таксиметров шофьор и започнаха пазарлъците. Цената започна от шейсет песос и бързо падна до трийсет и седем, а на зъбатото лице на мъжа се изписа мрачно поражение. Така! Значи ще дойде утре в три следобед, ясно ли е? Така ще имат време да минат през сивите снегове в равнините, където вулканичната пепел е направила огромна прашна зима мили наред, и да стигнат вулкана по залез-слънце. Ясно ли е?

— Si, señora, ésta es muy claro, si!

— Bueno. — Даде му номера на хотелската им стая и се сбогуваха.

Разходи се безцелно из малките магазинчета за сувенири; отваряше лакираните кутии и вдъхваше острата миризма на камфорово дърво, кедър и канела. Загледа като омагьосана как майсторите изрязват растителни украси със своите блестящи на слънцето инструменти и запълват шарките с червени и сини бои. Градчето се носеше край нея като тиха бавна река, а тя се потапяше в нея и непрекъснато се усмихваше, без сама да го забелязва.

Сепна се и си погледна часовника. Бе минал половин час. Уплашена сянка прелетя през лицето ѝ. Затича се, но след няколко крачки сви рамене и забави ход.

Докато вървеше по застланите с плочи прохладни коридори, под сребристите лампиони на кирпичените стени, една затворена в клетка птица запя сладко, а едно момиче с дълга и мека черна коса седна на небесносиньо пиано и засвири ноктюрно от Шопен.

Погледна прозорците на тяхната стая. Щорите бяха спуснати. Бе три следобед, денят бе свеж. В дъното на вътрешния двор видя сергия

за напитки и купи четири бутилки кока-кола. Усмихната отвори вратата на стаята.

— По-бавно не успя ли? — обади се той, обърнат с лице към стената.

— Тръгваме утре, в три следобед.

— За колко?

Тя се усмихна на гърба му, все още с бутилките в ръце.

— Само трийсет и седем песос.

— И за двайсет щеше да стане. Не бива да позволяваш на тези мексиканци да те използват.

— Аз съм по-богата от тях. Ако някой *заслужава* да бъде използван, това сме ние.

— Не това е идеята. Те *обичат* да се пазарят.

— А аз се чувствам като кучка, когато го правя.

— В пътеводителя пише, че надуват цената двойно и очакват да я свалиш наполовина.

— Хайде да не вдигаме олелия заради един долар.

— Доларът си е долар.

— Ще го платя от собствения си джоб — каза тя. — Взех малко студени напитки. Искаш ли?

— Какво си взела? — Той се надигна в леглото.

— Кока-кола.

— Знаеш, че не обичам много кока-кола. Ще смениш ли двете с оранжада?

— Моля? — обади се тя, без да помръдва.

— Моля — каза той, гледаше я. — Вулканът активен ли е?

— Да.

— Попита ли?

— Не, погледнах небето. Пушек колкото искаш.

— Трябваше да попиташ.

— Проклетото небе направо се взривява, дявол да го вземе.

— Но откъде да знаем дали утре ще става за посещение?

— Не знаем. Ако не става, ще го отложим.

— Права си. — Той отново легна.

Тя се върна с две бутилки оранжада.

— Не е достатъчно студена — отбеляза той, докато пиеше.

Вечеряха в дворчето — цвърчащи пържоли, грах, чиния испански ориз, вино, подправени праскови за десерт.

— О, забравих да ти спомена — каза небрежно той, докато си бършеше устата. — Проверих сметките за това колко ти дължа за последните шест дни, от Мексико Сити дотук. Казваш, че трябва да ти дам сто двайсет и пет песос, или около двайсет и пет долара, нали?

— Да.

— А по моите сметки излиза, че са само двайсет и два.

— Мисля, че е невъзможно — каза тя, като продължаваше да дълбае прасковата си с лъжичка.

— Смятах го два пъти.

— Аз също.

— Мисля, че нещо си сгрешила.

— Може и така да е. — Тя рязко стана и бутна шумно стола зад себе си. — Да идем да проверим.

Бележникът лежеше отворен до запалената нощна лампа. Провериха сметката заедно.

— Виждаш — тихо рече той. — Три долара разлика. Как се е получило?

— Просто се е получило. Съжалявам.

— Хич не те бива в сметките.

— Правя каквото мога.

— А то не е кой знае какво. Мислех си, че можеш да проявиш малко отговорност.

— Наистина се стараех.

— Забрави да провериш напомпани ли са гумите, избираш стаи с твърди легла, все нещо губиш. В Акапулко изгуби ключа от багажника, запиля някъде манометъра, не можеш да водиш сметки. Трябва да карам...

— Знам, знам, трябва да караш по цял ден и си уморен, пипна стрептококова инфекция в Мексико Сити и се страхуваш да не се повтори, не искаш да натоварваш сърцето си и искаш от мен поне носът ми да е чист и сметките да са наред. Знам всичко това наизуст. Но аз съм само писателка и признавам, че съм направила грешка.

— По този начин няма да станеш много добра писателка — рече той. — Прибавянето е съвсем проста работа.

— Не съм го направила нарочно! — извика тя и захвърли молива. — По дяволите! Сега направо ме е яд, че не съм те измамила нарочно. За много неща ме е яд. Яд ме е, че не изгубих нарочно проклетия манометър. Сега поне щеше да ми е приятна мисълта, че съм те подредила. Яд ме е, че не избрах стаята специално заради твърдите дюшеци. Щях да се посмея хубаво през нощта при мисълта колко те убиват. А сега ме е яд, че не съм объркала нарочно сметките. И на това щях хубаво да се посмея.

— Стига си викала — каза той, сякаш говореше на малко дете.

— Проклетата да съм, ако престана да викам.

— Просто исках да знам колко пари са ти останали.

Тя бръкна с треперещи пръсти в чантичката си и извади всички пари. Той ги преброи. Пет долара липсваха.

— Не само че не те бива в сметките и надуваш цифрите, ами и липсват още пет долара. Къде са отишли?

— Не знам. Може да съм забравила да ги запиша, а ако съм записала, не съм посочила за какво. Господи, не искам отново да се занимавам с тоя проклет списък. Ще възстановя липсващото от джобните си пари и всички ще сме доволни. Ето ти пет долара! А сега да излезем малко на въздух. Ама че задушно е тук.

Рязко отвори вратата. Тресеше се от ярост, напълно несъразмерна със случващото се. Беше разгорещена, разтреперана, напрегната, знаеше, че бузите ѝ горят и очите ѝ мятат мънии, и когато сеньор Гонзалес се поклони и им пожела приятна вечер, трябваше да се насили, за да му се усмихне в отговор.

— Дръж — каза мъжът ѝ, като ѝ подаваше ключа от стаята. — Само не го губи, за Бога.

На зеления zócalo гръмко свиреше оркестър. Самият площад бе изпълнен с хора и цветове; мъжете и момчетата вървяха от едната страна по розовите и сини плочи, жените и момичетата — в обратната посока, флиртуваха с тъмните си като маслини очи, мъжете се държах под ръка и разговаряха сериозно между срещите, жените и момичетата се движеха по две като сплетени благоуханни цветя, поклащащи се в топлия вечерен вятър над охлаждащите се плочи, шепнеха, докато минаваха покрай продавачи на студени напитки, тамали и енчилади. Оркестърът поде „Янки Дудъл“ за радост на светлокосата жена с

роговите очила, която се усмихна широко и се обърна към съпруга си. После продължи с „La Cumparsita“ и „La Paloma Azul“, а тя усети топлина в гърдите и започна да си тананика под нос.

— Не се дръж като туристка — каза съпругът ѝ.

— Просто се забавлявам.

— Не се прави на глупачка, само това искам.

Продавач на сребърни дрънкулки се затътри край тях.

— Сеньор?

Джоузеф ги огледа под звуците на оркестъра и взе една много сложно украсена и изящна гривна.

— Колко?

— Veinte pesos, señor.

— Хо-хо — изсмя се съпругът. — Ще ти дам пет — каза на испански.

— Пет — също на испански отвърна мъжът. — Та аз ще умра от глад.

— Недей да се пазариш — намеси се жена му.

— Стой настрана — с усмивка каза мъжът ѝ и се обърна към продавача. — Пет песос, сеньор.

— Не, не. Това е на загуба. Последната ми цена е десет песос.

— Може пък да ти дам шест — каза съпругът. — И нито едно песо повече.

Търговецът се поколеба, обезсърчен и като че ли уплашен, а Джоузеф подхвърли гривната върху червеното кадифе и се обърна.

— Отказвам се. Приятна вечер.

— Сеньор! Шест песос и е ваша!

Съпругът се разсмя.

— Дай му шест песос, скъпа.

Тя бръкна с вцепенени пръсти в портмонето си и даде на търговеца няколко банкноти. Човекът си отиде.

— Надявам се да си доволен — каза тя.

— Доволен? — Той с усмивка подхвърли гривната в бледата си длан. — За долар и двацет и пет цента купувам гривна, която ще струва трийсет долара в Щатите!

— Трябва да ти призная нещо — каза тя. — Дадох на човека десет песос.

— Какво! — Усмивката изчезна от лицето му.

— Сложих една банкнота от пет песос наред с останалите. Не се безпокой, ще ги възстановя от собствените си пари. Няма да влязат в сметката, която ще ти дам в края на седмицата.

Той не отговори нищо, но прибра гривната в джоба си. Погледна към оркестъра, който изсвирваше последните акорди на „Ау, Jalisco“.

— Ама че си глупачка. Оставяш ги да ти вземат всичките пари.

Сега бе неин ред да се отдръпне и да не отговори. Чувстваше се доста добре. Заслуша се в музиката.

— Връщам се в стаята — каза той. — Уморен съм.

— Пропътували сме само сто мили от Пацкуаро.

— Нещо гърлото пак ме стърже. Хайде.

Отдалечиха се от музиката и разхождащите се, шепнещи и смеещи се хора. Оркестърът свиреше „Куплети на тореадора“. Барабаните звучаха като огромни унили сърца в лятната нощ. Във въздуха се носеше аромат на папая, на зелени джунгли и потайни води.

— Ще те изпратя до стаята и ще се върна — каза тя. — Искам да послушам музиката.

— Не бъди наивна.

— Харесва ми, дявол да го вземе. Харесва ми, музиката е добра. Не е фалшива, истинска е, или поне толкова истинска, колкото всичко друго в този свят. Затова я харесвам.

— Не се чувствам добре и бих предпочел да не се мотаеш сама из града. Не е честно да видиш нещо, а аз — не.

Стигнаха до хотела. Музиката все още се чуваше съвсем ясно.

— Ако ти се разхожда сама, тръгвай, разходи се до Щатите — каза той. — Къде е ключът?

— Може да съм го изгубила.

Влязоха в стаята и се съблякоха. Той седна на ръба на леглото, загледан в нощния двор. Накрая поклати глава, разтърка очи и въздъхна.

— Уморен съм. Ужасен ден. — Погледна жена си, която седеше до него, и докосна ръката ѝ. — Извинявай. Ставам раздразнителен, когато карам, а и двамата не говорим добре испански. Привечер съм само нерви.

— Да — каза тя.

Внезапно той се приближи до нея. Прегърна я силно, постави глава на рамото ѝ и трескаво зашепна със затворени очи:

— Знаеш, че *трябва* да останем заедно. Съществуваме само ние, независимо от това какво става, независимо в какви беди се намираме. Много те обичам, знаеш го. Прости ми, знам, че ти е трудно с мен. Трябва да го преодолеем.

Тя се взираше през рамото му към голата стена и в този момент стената бе като живота ѝ — огромна пустота без нито една неравност, контур или чувство. Не знаеше какво да каже или да направи. В друг момент би се разтопила. Но тук се бе случило онова, което се случва с метал, който прекалено често е нажежаван до бяло, за да бъде оформен. Накрая той престава да се нажежава и да се оформя; превръща се просто в тежест. И сега тя бе ненужна тежест, движеща се механично в обятията му, чуваща и нечуваща, разбираща и неразбираща, отговаряща и неотговаряща.

— Да, ще бъдем заедно. — Усети как устните ѝ мърдат. — Обичаме се. — Устните сами казваха каквото трябваше да кажат, докато съзнанието ѝ бе в погледа, който се забиваше дълбоко в пустотата на стената. — Да. — Прегръщаше го и не го прегръщаше. — Да.

В стаята цареше полумрак. Някой вървеше по коридора отвън, може би бе погледнал към вратата им, може би бе чул шепота им и го бе взел за капене на лошо затворен кран, канал или прелистване на страница на светлината на нощната лампа. Нека вратите си шепнат, хората си минаваха по облицованите с плочки коридори и не ги чуваха.

— Само ти и аз знаем как стоят нещата. — Дъхът му бе свеж. Изведнъж страшно ѝ дожаля за него, за самата себе си и за целия свят. Всички бяха ужасно самотни. Той бе като човек, вкопчил се в статуя. Тя изобщо не помръдваше. Само умът ѝ се движеше едва-едва като слабо флуоресцираща мъгла. — Само ти и аз помним, и ако някой от нас си отиде, с половината от спомените е свършено. Трябва да останем заедно, защото ако единият забрави, другият ще го помни.

Какво да помни? — запита се тя. Но веднага в паметта ѝ се появиха моменти от съвместния им живот, които самият той сигурно не помнеше — вечер на плажа преди пет години, една от първите прекрасни вечери под платнището с тайните докосвания, дните в Сънленд, когато двамата се търкаляха до привечер на пясъка. Скитането в изоставената сребърна мина и още безброй спомени, всеки един от които моментално събуждаше друг!

Той я притисна по гръб в леглото.

— Знаеш ли колко самотен се чувствам? Знаеш ли колко самотен правя самия себе си с тези спорове и скандали, когато съм уморен?

Зачака отговора ѝ, но тя не каза нищо. Усети как миглите му трептят на шията ѝ. Смътно си спомни как бе направил същото край ухото ѝ. „Око-паяк — бе казала тя със смях. — Сякаш имам паяче в ухото“. И сега това изгубено малко паяче се катереше като обезумяло по шията ѝ. В гласа му имаше нещо, което я караше да се чувства, сякаш седи в заминаващ влак, а той е долу на перона и казва: „Не си отивай“. А ужасеният ѝ глас крещи безмълвно: „*Tu* си онзи във влака! Аз не отивам никъде!“

Лежеше объркана. Докосваше я за първи път от две седмици. И докосването му бе тъй непосредствено, че тя знаеше, че една неправилна дума отново ще го отдалечи безкрайно от нея.

Лежеше и не казваше нищо.

Накрая, след доста време, чу как той се надига, въздъхва и се отдръпва. Легна в своето легло и мълчаливо се зави. Тя най-сетне се обърна, за да се намести по-добре, и заслуша как часовникът ѝ тиктака в тесния задушен мрак.

— Господи — прошепна тя, — само единайсет и половина е.

— Заспивай — каза той.

Тя лежеше в тъмното и се потеше, гола, в собственото си легло, а някъде отдалеч долитаха омагьосващите звуци на оркестъра, така сладки, че караха душата ти да копнее да ги чуе по-добре. Искаше ѝ се да се разходи сред мургавите хора, да пее с тях, да усеща леката миризма на дървени въглища в малкото лятно градче в тропиците на Мексико, на милиони мили от цивилизацията, да слуша хубава музика, да потропва с крак и да тананика. А ето че лежеше с отворени очи в леглото. През следващия час оркестърът изсвири „La Golondrina“, „Marimba“, „Los Viejitos“, „Michoacan la Verde“, „Barcarolle“ и „Luna Lunera“.

Незнайно защо се събуди в три сутринта и не успя да заспи отново, усещаше прохладата на дълбоката нощ. Вслушваше се в дишането на мъжа си и се почувства безкрайно далеч и откъсната от света. Помисли си за дългото пътуване от Лос Анджелис до Ларедо, Тексас — сребристобял нажежен кошмар. След това на негово място дойде зеленият, червен, жълт, син и пурпурен сън на Мексико, надигащ

се като потоп около тях, готов да потопи колата в цветовете и миризмите на джунглата и изоставени градчета. Помисли си за всички селища, магазинчета, разхождащи се хора, магаренца, за всички скандали, стигащи едва ли не до побои. Помисли си за петте години брак. Много, наистина много време. За тези пет години нямаше ден, в който да не са се виждали; нямаше ден, в който да се види сама с приятелите си; *той* винаги бе наблизил, вечно наблюдаващ и критикуващ. Нито веднъж не ѝ бе позволено да отсъства за повече от час, без да трябва да дава пълни обяснения. Понякога, чувствайки се безкрайно зла, тя тайно се измъкваше на нощни прожекции, чувстваше се свободна, изпълваше се със свобода, гледаше движещите се по екрана хора, те бяха много по-реални от самата нея.

И ето ги тук, пет години по-късно. Погледна спящия му силует. Хиляда осемстотин двайсет и пет дни с теб, помисли си. По няколко часа на ден зад пишещата машина, а през цялото останало време, денем и нощем — с теб. Чувствам се като зазидания в „Бъчвата с амонтилядо“. Крещя, но никой не ме чува.

Отвън се чува стъпки. Някой почука на вратата им.

— Сеньора — тихо повика нечий глас. — Три часът.

Господи, помисли си тя.

— Ш-ш-ш! — изсъска и скочи към вратата. Но съпругът ѝ вече се беше събудил.

— Какво става? — викна той.

Тя откряхна вратата.

— Объркали сте часа — каза на мъжа в тъмното.

— Три часът е, сеньора.

— Не, не — изсъска тя с изкривено от отчаяние лице. — Имах предвид в три следобед.

— Какво има? — Мъжът ѝ запали лампата. — Господи, три посред нощ е. Какво иска този глупак?

Тя се обърна и затвори очи.

— Дошъл е да ни закара до Парикутин.

— Господи, испанският ти абсолютно за нищо не става!

— Вървете си — каза тя на мъжа.

— Но аз станах специално — възрази той.

Мъжът ѝ изруга и стана.

— Така или иначе вече няма да мога да мигна. Кажи на този идиот, че ще се облечем и след десет минути тръгваме, точка. Господи!

Тя предаде думите му и водачът им се скри в тъмнината и излезе на улицата; прохладната луна лъскаше калниците на таксито му.

— За нищо не ставаш — озъби се мъжът ѝ, докато обуваше два чифта панталони и обличаше две тениски, спортна риза и вълнена риза над всичко това. — Исусе, това окончателно ще ми оправи гърлото. Пипна ли още една инфекция...

— Връщай се в леглото, дяволите да те вземат.

— Така или иначе няма да успея да заспя.

— Е, имаме шест часа за сън, а и ти спа още поне три вчера следобед. Би трябвало да ти е достатъчно.

— Развали пътуването — каза той и навлече два пуловера и два чифта чорапи. — Горещо е студено. Облечи се добре, по-бързо. — Навлече яке, сложи си шал и стана огромен под купчината дрехи. — Вземи хапчетата ми. Къде е водата?

— Връщай се в леглото — каза тя. — Не искам да се разболееш и отново да ми хленчиш.

Намери лекарствата му и наля чаша вода.

— Поне часа можеше да не объркаш.

— Затваряй си устата! — Тя взе чашата.

— Поредната ти дебелоглава тъпотия.

Плисна водата в лицето му.

— Остави ме, дяволите да те вземат, остави ме на мира. Не съм го направила нарочно!

— Ти! — изкрещя той, от лицето му капеше вода. — Ще настина заради теб!

— Хич не ми пука, остави ме на мира! — Вдигна юмруци; лицето ѝ бе зачервено; приличаше на попаднало в лабиринт животно, което все търси изхода от невъзможния хаос и постоянно се обърква, връща се обратно, продължава напред, сякаш някой го води, шепне му, изкушава го, за да го изправи отново пред гола стена.

— Не посягай! — извика той.

— Ще те убия, Бога ми, ще те убия! — изкрещя тя с грозно разкривено лице. — Остави ме на мира! Опитвах всичко... легла, език, време, по дяволите, да не мислиш че *не знам*, че съм сгрешила? Да не мислиш, че не *съжалявам*?

— Ще настина, ще настина. — Той се взираше в мокрия под. Седна, по лицето му се стичаше вода.

— Дръж. Избърши се! — Тя му хвърли една кърпа.

Той се разтресе целият.

— Студено ми е!

— Замръзни, мътните те взели, пукни, остави ме на мира!

— Студено ми е, студено ми е. — Зъбите му тракаха; избърса лицето си с треперещи ръце. — Ще пипна отново инфекция.

— Сваляй това яке! Мокро е.

След минута той спря да трепери и стана, за да свали измокреното яке. Тя му подаде друго, кожено.

— Хайде, човекът чака.

Мъжът ѝ отново започна да трепери.

— Никъде не отивам, дяволите да те вземат — каза той и седна. — Сега ми дължиш петдесет долара.

— Защо?

— Помниш, обеща.

И тя си спомни. Бяха се скарали за някаква глупост в Калифорния, на първия ден от пътешествието им — Господи, още в самото начало. И тя за първи път в живота си посегна да го зашлеви. После, ужасена, свали ръка и се загледа в предателските си пръсти.

— Щеше да ме удариш! — закрещя той.

— Да — отвърна тя.

— Е — спокойно каза той, — следващия път, когато направиш подобно нещо, ще извадиш петдесет долара от джоба си.

Такъв бе животът им, пълен с малки данъци, откупи и изнудвания. Тя плащаше за всичките си грешки, случайни или не. Долар за това, долар за онова. Ако провалеше вечерта, плащаше вечерята от спестените за дрехи пари. Ако критикуваше пиеса, която му беше харесала, той изпадаше в ярост и за да го успокои, тя плащаше билетите. Така продължаваше, година след година, все по-зле и по-зле. Ако купеха заедно книга и тя не я харесваше, но на него му допадаше и тя се осмелеше да каже нещо за нея, следваше скандал. Понякога дребна кавга продължаваше дни наред и в крайна сметка ѝ се налагаше да му купи втора и трета книга, дори копчета за ръкавели, само и само за да се уталожат бурята. Исусе!

— Петдесет долара. Обеща, ако отново започнеш да избухваш и посягаш.

— Това беше само вода. Не съм те удряла. Добре, затвори си устата. Ще платя. Ще платя колкото и да е, само ме остави на мира. Заслужава си и петстотин долара, че и повече. Ще платя.

Извърна се. Когато боледуваш с години, когато си *единственото* дете, *единственото* момче в семейството през целия си живот, ставаш такъв като него, помисли си. Изведнъж се оказваш на трийсет и пет, а все още не си решил какъв искаш да станеш — грънчар, социален работник или бизнесмен. А жена ти винаги е знаела каква иска да стане — писателка. Сигурно е влудяващо да живееш с жена, която много добре знае какво иска и какво ще постигне с писането си. И това, че разказите ѝ — не, не всички, само няколко — бяха купени, бе достатъчно, за да разпори брака им по шевовете. Затова от негова страна бе тъй естествено да я убеждава, че не е права, а той е прав, че тя е неконтролируемо дете и че трябва да се откаже от парите. Парите трябваше да са неговото оръжие, с което да я държи в подчинение. И когато сгафеше нещо, трябваше да му дава част от скъпоценната си придобивка — продукт от нейното творчество.

— Знаеш ли — внезапно рече тя, — откакто направих онази голяма продажба на списанието, ти като че ли започна да вдигаш повече скандали, а аз — да ти плащам повече.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

Струваше ѝ се, че догадката ѝ е вярна. След голямата продажба той започна да прилага странната си логика във всички ситуации; логика от такъв вид, срещу който тя не можеше да се бори. Воденето на разумен разговор с него бе невъзможно. В края на краищата се оказваш в ъгъла, обясненията ти са изчерпани, оправданията — също, гордостта ти е направена на пух и прах. Не ти остава нищо друго, освен да нападнеш. Зашлевяваш го или чупиш нещо, след което плащаш и той излиза победител. И той ти отнема успеха, единствената ти цел, или поне той така си мисли. Но колкото и да е странно, тя и пет пари не даваше за изгубените пари, макар да не му го бе казвала. Щом така се постигаше мир, щом това го правеше щастлив, щом си мислеше, че ѝ причинява страдания — тъй да бъде. Той имаше преувеличена представа за стойността на парите; болеше го да ги губи или харчи и именно затова си мислеше, че я наранява дълбоко. Но аз

не чувствам никаква болка, помисли си тя. Бих му ги дала всичките, защото не пиша заради парите, а за да кажа онова, което искам да кажа. А той не разбира това.

Мъжът ѝ бе утихнал.

— Ще платиш ли?

— Да. — Навличаше бързо панталоните и якето си. — Всъщност от известно време смятах да повдигна въпроса. Отсега нататък ти давам всички пари. Не е нужно да държа доходите си отделно от твоите, както бе досега. Утре ти давам всичко.

— Не съм искал това — бързо рече той.

— Настоявам. Всичко отива при теб.

И с това, естествено, те обезоръжавам, помисли си. Взимам ти оръжието. Сега няма да можеш да измъкваш пари от мен, жалка монета след монета. Ще трябва да намериш друг начин да ме тормозиш.

— Аз... — започна той.

— Не, повече нито дума на тази тема. Парите са твои.

— Просто исках да ти послужи за урок. Имаш ужасен характер — каза той. — Мислех си, че ще се контролираш, ако ти се наложи да жертваш нещо.

— О, та аз *живея* заради парите — отвърна тя.

— Не ги искам всичките.

— Хайде стига. — Беше уморена. Отвори вратата и се заслуша. Съседите не ги бяха чули или пък не им бяха обърнали внимание. Светлините на чакащото ги такси осветяваха двора.

Тръгнаха в прохладната лунна нощ. За първи път от години тя вървеше пред него.

През тази нощ Парикутин приличаше на река от злато. Далечна шепнеща река от разтопена руда, течаща към някакво мъртво море от лава, към черен вулканичен бряг. Ако си задържиш дъха и успокоиш биенето на сърцето си, можеш да чуеш как лавата бута от планината скали и ги запраща да се търкалят по склона със заглъхващ грохот. Над кратера се виждаха червени изпарения и светлина. Кафяви и сиви облаци се издигаха внезапно и безмълвно като корони, ореоли или валма от вътрешността, осветени отдолу в червено, черни и заплашителни отгоре.

Двамата стояха на отсрещния склон в хапливия студ; конете бяха зад тях. В дървената колиба наблизко учените палеха газени лампи, приготвяха вечеря, варяха силно кафе и си шепнеха заради чистия и взривоопасен вечерен въздух. Намираха се някъде далеч-далеч от целия останал свят.

След като излязоха от Уруапан, дълго се друсаха в таксито като зарове в чашката на комарджия по пътя през заспалите под луната покрити с пепел хълмове, през голи изсъхнали села, под студения блясък на звездите. Стигнаха при лагерен огън, запален сякаш на морско дъно. Около него седяха сериозни мъже, малки мургави момчета и група от седмина американци — само мъже, всички в дрехи за езда, — които разговаряха на висок глас под безмълвното небе. Доведоха конете и ги оседлаха. Продължиха през реката от лава. Тя заговори останалите американци, те ѝ отвърнаха. Започнаха да се шегуват. След известно време мъжът ѝ избърза напред.

А сега двамата стояха един до друг и гледаха как лавата мие върха на тъмния конус.

Той не каза нито дума.

— Сега пък какво има? — попита тя.

Той гледаше право напред и блясъкът на лавата гореше в очите му.

— Можеше да пояздиш с мен. Мислех си, че сме дошли в Мексико, за да разглеждаме заедно. А ти си приказваше с онези проклети тексасци.

— Чувствах се самотна. От два месеца не бях виждала американци. Дните в Мексико ми харесват, но не и нощите. Просто исках да си поговоря с някого.

— Искаше да им разкажеш, че си писателка.

— Не е честно.

— Винаги споменавах, че си писателка, колко си добра, как току-що едно голямо списание е публикувало твой разказ и как благодарение на тези пари сега си в Мексико.

— Един от тях ме попита с какво се занимавам и аз му отговорих. Да, дявол да го вземе, гордея се с работата си. Десет години чаках да ми издадат нещо.

Той дълго я изучава на светлината от огнената планина и накрая каза:

— Знаеш ли, преди да тръгнем насам, си помислих за проклетата ти пишеща машина и едва не я метнах в реката.

— Не си го направил!

— Не съм. Но я заключих в колата. Писна ми и от нея, и от начина, по който съсипваш цялото пътуване. Не си с мен, а си сама със себе си, ти си онази, която има значение, ти и проклетата пишеща машина, ти и Мексико, ти и твоите впечатления, ти и вдъхновението ти, ти и твоята чувствителност, ти и твоята самота. Знаех, че и днес ще се държиш така, бях толкова сигурен, колкото в Първото пришествие! Омръзна ми, че след всяко наше пътуване тичаш като полудяла, за да седнеш зад машината си и да блъскаш с часове по клавишите. Това е почивка.

— Не съм докосвала машината от цяла седмица, защото те тормози.

— Е, не я докосвай още седмица или месец, не я докосвай, докато не се приберем у дома. Проклетото ти вдъхновение може да почака!

Не трябваше да му казвам, че му давам всичките пари, помисли си тя. Не трябваше да му взимам онова оръжие. То го държеше настрана от истинския ми живот, от писането и машината. А сега сама захвърлих защитното наметало на парите, той потърси ново оръжие и намери нещо истинско — *машината*! О, Господи!

Внезапно обхваната от отново надигналата се вълна гняв, тя го бутна настрана от себе си. Не силно. Просто го бутна. Веднъж, два, три пъти. Не го нарани. Това бе просто отблъскващ жест. Искаше да го удари, може би дори да го хвърли от скалата, но вместо това го бутна тези три пъти, за да демонстрира враждебното си настроение и да покаже, че с разговорите е приключено. После двамата стояха отделно, а конете зад тях тихо потропваха с копита. Нощният въздух ставаше все по-студен, от устите им започна да излиза пара, в колибата на учените кафето вреше на синия пламък и силното му ухание изпълваше осветените от луната висини.

Час по-късно, когато първите пламъчета на зората докоснаха студения хоризонт на изток, се качиха на конете и поеха в засилващата се светлина обратно надолу към погребания от лава град и църква. Когато преминаваха застиналия поток, тя си помисли — защо конят му не се спъне, защо не го хвърли на някоя от тези назъбени скали, защо?

Но нищо не се случи. Продължиха нататък. Над хоризонта се издигна червено слънце.

Спаха до един следобед. Тя се събуди, облече се и остана да го чака половин час седнала в леглото, докато той най-сетне се размърда и се обърна — небръснат, много блед от умора.

— Гърлото ме боли — бяха първите му думи.

Тя не каза нищо.

— Не биваше да ме заливаш с вода — оплака се той.

Тя стана, отиде до вратата и хвана дръжката.

— Искам да останеш тук — каза той. — Ще останем в Уруапан още три или четири дни.

Накрая тя проговори.

— Мислех си, че продължаваме към Гуадалахара.

— Стига си се държала като туристка. Вече съсипа разходката до вулкана. Искам отново да ида там, утре или вдругиден. Иди да видиш небето.

Тя излезе да погледне небето. Беше чисто и синьо. Докладва му.

— Вулканът затихва понякога за цяла седмица. Не можем да си позволим да го чакаме толкова време, докато изригне отново.

— Напротив, можем. И ще чакаме. И ти ще платиш таксито дотам и обратно, ще направиш всичко както си трябва и ще ти е приятно.

— Мислиш ли, че вече може да ми бъде приятно?

— Ако това е последното нещо, което правим, ще му се насладим.

— Значи настояваш, така ли?

— Ще чакаме в небето да се появи дим и отново ще идем там.

— Отивам да купя вестник. — Тя затвори вратата и излезе в града.

Вървеше по наскоро измитите улици, гледаше блестящите прозорци и вдъхваше изумително чистия въздух и щеше да се чувства великолепно, ако не беше трепетът, непрестанният трепет дълбоко в нея. Накрая, докато празнотата ревеше в гърдите ѝ, отиде при един таксиметров шофьор, който стоеше до колата си, и каза:

— Сеньор.

— Да? — отвърна мъжът.

Тя усети как сърцето ѝ спира. После започна да тупти отново и тя продължи:

— Колко ще ми струва да ме откарате до Морелия?

— Деветдесет песос, сеньора.

— А мога ли оттам да хвана влак?

— Можете да хванете влак и *оттук*, сеньора.

— Да, но поради някои причини не мога да го чакам тук.

— Тогава ще ви закарам до Морелия.

— Елате, имам да свърша някои неща.

Таксито остана да чака пред хотела. Тя влезе сама вътре и отново погледна красивото дворче с многобройните цветя, и се заслуша в свиренето на момичето, седнало зад странното синьо пиано. Този път свиреше „Лунната соната“. Вдиша кристално чистия въздух, затвори очи, отпусна ръце и поклати глава. Докосна вратата и тихо я отвори.

Защо именно днес? Защо не в някой друг ден от последните пет години? Какво чаках, защо се бавих толкова? Защото. Хиляди „защото“. Защото винаги си се надявала нещата отново да станат такива, каквито бяха през първата година. Защото имаше периоди, макар и все по-редки, в които той беше великолепен дни, даже седмици наред, когато и двамата се чувствахте добре, светът бе целият в зелено и яркосиньо. Защото имаше моменти като снощи, когато той откриваше бронята си, оголвайки собствения си страх и жалката си самота, и казваше: „Нуждая се от теб и те обичам, не ме напускай, страхувам се без теб“. Защото понякога бе хубаво да плачат заедно и да се сдобряват, а след сдобряването винаги бяха добри един с друг през следващия ден и нощ. Защото беше хубав. Защото преди да го срещне, бе прекарала дълги години в самота. Защото не искаше отново да е самотна, но сега знаеше, че е по-добре да бъде сама, отколкото да живее така, защото едва вчера той унищожи пишещата ѝ машина — не физически, не, но с мислите и думите си. И спокойно можеше да сграбчи самата нея и да я хвърли от моста в реката.

Не усещаше ръката си на вратата. Сякаш десет хиляди волта електричество бяха парализирали тялото ѝ. Не усещаше краката си по плочките. Лицето ѝ бе изчезнало, мислите ѝ ги нямаше.

Той спеше, обърнат с гръб към нея. В стаята цареше зелен полумрак. Бързо и безшумно тя облече палтото си и провери чантичката. Дрехите и пишещата машина сега нямаша значение.

Всичко в нея бе отекващ рев. Всичко бе като водопад, спускащ се в прозрачната пустота. Нямаше удар, нямаше сблъсък, а само бистра вода, падаща в пустотата, в друга пустота, следвана от още по-голяма пустота.

Стоеше до леглото и гледаше мъжа в него, познатата черна коса на тила, спящия му профил. Той се размърда.

— Какво? — попита, все още спящ.

— Нищо — каза тя. — Нищо. И нищо.

Излезе и затвори вратата.

Таксито излетя към края на града с шеметна скорост, вдигаше шум до небето, розовите и сини стени летяха покрай тях, хората отскачаха от пътя им, на няколко пъти едва не се блъснаха в други коли, и ето че оставиха след себе си по-голямата част от града, хотела, спящия мъж в хотела и...

Нищо.

Моторът млъкна.

Не, не, помисли си Мари, Господи, не, не, не!

Трябва да запали отново.

Шофьорът изскочи навън, хвърли свиреп поглед към Бог на небето, отвори капака и погледна вътре, сякаш можеше да изкорми железните вътрешности на колата с голи ръце; на лицето му играеше най-сладката усмивка на неописуема омраза. Обърна се към Мари, насили се да свие рамене, да загърби гнева и да приеме Божията воля.

— Ще ви изпратя до автобусната спирка — каза той.

Не, казаха очите ѝ. Не, едва не изрече устата ѝ. Джоузеф ще се събуди, ще изтича да ме търси, ще ме намери все още тук и ще ме замъкне обратно. Не.

— Щенося багажа ви, сеньора — каза шофьорът и тръгна с него, но трябваше да се върне; тя все още седеше неподвижно вътре и повтаряше „не, не“ неизвестно на кого. Шофьорът ѝ помогна да слезе и ѝ показа накъде да върви.

Автобусът бе на площада и индианците се качваха в него — някои мълчаливи и с бавно достойнство, други бърбреха като птички и влачеха всевъзможни вързопи, деца, кошници с птици и прасета. Шофьорът носеше униформа, която сигурно бе прана и гладена за последен път преди двайсет години; беше се навел през прозореца, викаше и се смееше с хората отвън. Мари се качи в автобуса, пълен с

горещ дим от горящата смазка на мотора, с миризма на бензин и масло, на мокри кокошки, мокри деца, потни мъже и жени, на стара разпокъсана тапицерия и мазна кожа. Намери си място най-отзад, усети погледите, следящи нея и куфара ѝ, и си помисли: „Махам се, най-накрая се махам, свободна съм, никога повече няма да го видя, свободна съм, свободна съм“.

Едва не се разсмя.

Автобусът тръгна, пътниците започнаха да се люлеят и друсат, да се смеят и да викат, мексиканският пейзаж сякаш се завъртя зад прозореца като сън, неспособен да реши дали да спре, или да продължи, а след това зеленината остана назад заедно с градчето, с хотела и неговия вътрешен двор. Колкото и да бе невероятно, Джоузеф стоеше на прага с ръце в джобовете и гледаше към небето и дима на вулкана, без да обръща внимание на автобуса и на нея; и ето че заминаваше, отдалечаваше се от него, фигурата му се смаляваше, сякаш падаше в някаква бездънна шахта, напълно мълчаливо, без никакви писъци. И преди дори да се сети и да реши да му помахва, той вече бе станал колкото момче, после малко дете, колкото бебе в далечината, накрая изчезна зад ъгъла, двигателят изрева, някой отпред засвири на китара, а Мари продължаваше напрегнато да се визира назад, сякаш се мъчеше да види през стените, дърветата и разстоянията, за да зърне за последен път мъжа, който така спокойно гледаше синьото небе.

Накрая вратът ѝ се схвана, тя се обърна, скръсти ръце на гърдите си и започна да мисли какво е постигнала с постъпката си. Внезапно пред нея изникна цял нов живот, образите се сменяха с бързината на завоите, които внезапно я изкарваха на ръба на пропасти, и всеки следващ завой, също като годините, изникваше съвсем неочаквано и не можеше да се предвиди. Известно време ѝ бе приятно просто да седи, облегла глава на друсащата се облегалка, и да съзерцава спокойствието. Нищо да не знае, за нищо да не мисли, нищо да не чувства, да е почти като мъртва поне за час, доколкото може — затворени очи, затихнало сърце, нито топло, нито студено тяло — и да чака животът да я настигне, а не тя да го търси. Нека автобусът я откара до влака, влакът — до самолета, самолетът — до града, а градът — до приятелите ѝ, а след това, като хвърлено в бетонобъркачка камъче, нека животът в града да прави с нея каквото си пожелае —

щеше да се носи в сместа и да се втвърди в новата форма, която намери за най-подходяща.

Автобусът летеше напред, лавираше в сладкия зелен въздух на следобед, между планините, изпечени като лъвски гриви, край реки, сладки като вино и бистри като вермут, над каменни мостове, под акведукти, в които водата течеше като свеж ветреца в древните канали, покрай църкви, през облаци прах и внезапно, съвсем внезапно километражът в ума на Мари каза: „Милион мили, Джоузеф е на милион мили зад мен и никога повече няма да го видя“. Мисълта остана в съзнанието ѝ и покри небето с размазана сянка. Никога, никога до смъртта си, а може би и след нея няма да го видя нито за час, нито за минута или секунда, никога.

Вцепеняването започна от върховете на пръстите. Усети как студът пълзи нагоре към китките, по ръцете към раменете, до сърцето ѝ и нагоре по шията към главата. Бе съвсем безчувствена, като напарена с коприва и лед, надупчена с игли и съвсем куха отвътре. Устните ѝ бяха като сухи цветчета, клепачите ѝ станаха хиляди пъти по-тежки от желязото, всяка част от тялото ѝ беше желязо, олово, мед и платина. Тежеше десет тона, всяка част бе невероятно тежка и под тази огромна маса смачкано, отчаяно борещо се за живот биеше сърцето ѝ, трепереше и се мятеше като обезглавена кокошка. А дълбоко под варовика и стоманата на роботското ѝ тяло се таеше нейният ужас и викът ѝ, зазидан от всички страни; някой почукваше с мистрия от другата страна на стената, работата бе свършена, а най-нелепото, което видя, бе как собствената ѝ ръка вдига мистрията, поставя последната тухла, загребва гъстия хоросан и зазидва собствения си затвор.

Устата ѝ бе като от памук. Очите ѝ горяха с черен огън като крило на гарван, заплюсяха криле на лешояд, главата ѝ натежа от ужас, изпълни се с желязо, устата бе запушена с невидим горещ памук; след това главата ѝ сякаш хлътна между невъзможно тлъстите, макар да не виждаше никаква тлъстина, ръце. Ръцете ѝ бяха оловни възглавници, торби с цимент, смазващи безчувствения ѝ skut; ушите ѝ бяха водопроводни кранове, в които виеше студен вятър; а навсякъде около нея, без да забелязват нищо, седяха пътниците и автобусът се носеше със скоростта на ракета през градчета и поля, през хълмове и

царевични долини, отнасяше я с всеки изминал миг на милиони мили и десет милиона години от познатия живот.

Не бива да крещя, помисли си тя. Не! Не!

Главозамайването бе толкова силно, цветовете в автобуса, на ръцете и полата ѝ бяха толкова посинели и почернели от отлива на кръв в главата ѝ, че всеки миг щеше да рухне на пода под изненаданите и смаяни възгласи на наведените над нея пътници. Наведе много ниско глава и вдиша въздуха, миришещ на кокошки, пот, кожа, въглероден окис, тамян, на самотна смърт, вдиша го през медните ноздри и раздразненото гърло в белите си дробове, които горяха, сякаш бе глътнала неонova лампа. Джоузеф, Джоузеф, Джоузеф, Джоузеф.

Беше съвсем просто. Ужасът винаги е прост.

Не мога да живея без него, помисли си тя. Лъгах самата себе си. Нуждая се от него. Ох, Господи, аз, аз...

— Спрете автобуса! Спрете!

От вика ѝ автобусът спря и всички полетяха напред. Започна да си проправя път през деца и лаещи кучета, размахваше тежките си ръце; чу как роклята ѝ се разпаря, отново изкрещя, вратата се отваряше, шофьорът гледаше ужасен жената, която се препъваше към него като пияна; падна на чакъла, скъса чорапите си и остана да лежи, докато някой се навеждаше над нея; после започна да повръща. Пътниците изнесоха чантата ѝ, тя им обясняваше между ридания и кашляне, че трябва да пътува натам — посочи назад към града, останал на милиони години и мили назад, а шофьорът на автобуса клатеше глава. Наполовина седна, наполовина легна край пътя, прегърнала куфара си, ридаеше, автобусът се извисяваше край нея в жегата и тя му замаха да продължи — давайте, заминавайте, какво ме гледате, ще хвана кола в обратна посока, не се безпокойте за мен, оставете ме, тръгвайте; и накрая вратата се затвори като разгънат акордеон, подобните на медни маски лица на индианците потеглиха и автобусът изчезна от съзнанието ѝ. Тя остана да лежи и да плаче върху куфара още няколко минути, вече не чувстваше тежест и гадене, но сърцето ѝ биеше бясно и усещаше студ, сякаш току-що бе излязла от зимно езеро. Стана, с малки стъпки изтърти куфара на отсрещната страна на пътя, олюляваше се, зачака кола; шест минаха покрай нея,

седмата най-сетне отби и спря — скъп автомобил от Мексико Сити с представителен мексиканец зад волана.

— Към Уруапан ли сте? — учтиво попита той, без да откъсва очи от нейните.

— Да — най-сетне отвърна тя. — Към Уруапан.

И докато пътуваше в колата, умът ѝ започна диалог сам със себе си:

— Какво е да си луда?

— Не знам.

— А знаеш ли какво е лудост?

— Не.

— Кой знае? Може би онзи студ бе началото?

— Не.

— А тежестта не беше ли част от нея?

— Млъквай.

— Крясъците лудост ли са?

— Не исках да става така.

— Но стана. Първо тежестта, мълчанието, причерняването. Ужасната пустота, празното пространство, тишината, самотата, отдръпването от живота, затварянето в самата себе си, нежеланието да погледнеш света и да говориш с него. Не ми казвай, че това не е начало на лудост.

— Да.

— Беше готова да паднеш в пропастта.

— Спрых автобуса на самия ръб.

— А ако не го беше направила? Щеше да те откара в някое забутано градче или в Мексико Сити, шофьорът щеше да се обърне и да ти каже в празния автобус, „Хайде, сеньора, всички да слизат“. Мълчание. „Хайде, сеньора, пристигнахме“. Мълчание. „Сеньора?“ Поглед в нищото. „Сеньора!“ Безизразен поглед към небето на живота, съвсем пусто, пусто... „Сеньора!“ Не помръдваш. „Сеньора“. Едва поемаш дъх. Седиш си, седиш, седиш, не помръдваш.

Дори не го чуваш. „Сеньора!“ — ще вика той и ще те дърпа, а ти няма да усещаш ръката му. Ще извикат полиция, но това ще е отвъд твоя кръг на възприятия, отвъд погледа, слуха и възприятията ти. Няма да чуеш дори тропота на тежките ботуши. „Сеньора, трябва да напуснете автобуса“. Не чуваш. „Сеньора, как се казвате?“ Устата ти е

затворена. „Сеньора, трябва да дойдете с нас“. Седиш като каменен идол. „Дайте да видим паспорта ви“. Търсят в чантичката ти, която лежи в каменния ти скут. „Сеньора Мари Елиът от Калифорния. Сеньора Елиът?“ Ти се взираш в пустото небе. „Откъде идвате? Къде е съпругът ви?“ Никога не си се омъжвала. „Закъде пътувате?“ За никъде. „Пише, че е родена в Илинойс“. Никога не си се раждала. „Сеньора, сеньора“. Трябва да те изнасят като камък от автобуса. Няма да говориш с никого. С абсолютно никого. „Мари, аз съм, Джоузеф“. Не, вече е късно. „Мари!“ Много късно. „Познаваш ли ме?“ Много късно. Джоузеф. Не, не Джоузеф, късно е, твърде късно.

Точно така щеше да стане, нали?

— Да. — Разтрепери се.

— Ако не беше спряла автобуса, щеше да ставаш все по-тежка и по-тежка, нали? И все по-мълчалива и по-мълчалива, все по-пуста и по-пуста.

— Да.

— Сеньора — намеси се в мислите ѝ мексиканският господин. — Приятен ден, не мислите ли?

— Да — отвърна тя едновременно на него и на мислите си.

Възрастният господин я закара направо до хотела, помогна ѝ да слезе, свали шапка и ѝ се поклони на сбогуване.

Тя му кимна и усети, че устните ѝ произнасят някакви благодарности, но не го виждаше. Влезе като замаяна в хотела и се озова с куфара отново в стаята, от която бе излязла преди хиляда години. Мъжът ѝ бе вътре.

Лежеше в слабата светлина на късния следобед с лице към стената, сякаш не бе мръднал през часовете, в които я нямаше. Даже не бе разбрал, че беше заминала, че бе стигнала до края на земята и се бе върнала. Даже не бе разбрал.

Стоеше, гледаше врата и тъмните му къдрици, приличащи на паднала от небето пепел.

После се озова в дворчето под горещите слънчеви лъчи. Някаква птичка се раздвижи в бамбуковия си кафез. Някъде в прохладния полумрак момичето свиреше валс.

Видя, но не забеляза как две пеперуди запърхаха и кацнаха в храста до ръката ѝ, за да се слепят в едно. Усети как погледът ѝ се

премества към двете ярки златни неща върху зеления лист; крилете им се размахваха на бавни импулси. Устните ѝ се размърдаха, ръката ѝ се залюля безчувствено като махало.

Гледаше как пръстите ѝ замахват във въздуха и се затварят върху двете пеперуди, стискат ги силно, още по-силно, най-силно. В гърлото ѝ се надигна писък. Потисна го. Силно, по-силно, най-силно.

Усети как ръката ѝ сама се отваря. Две ярки бучки и пращец паднаха върху блестящите плочи на двора. Погледна надолу към малките останки, след което рязко вдигна очи.

Момичето, което свиреше на пиано, стоеше в средата на градината и я гледаше ужасено.

Протегна ръка, за да докосне разстоянието, да каже нещо, да обясни, да се извини на момичето, на това място, на целия свят, на всички. Но момичето си отиде.

Небето бе изпълнено с дим, който се издигаше право нагоре и после обръщаше на юг към Мексико Сити.

Избърса пращеца от безчувствените си пръсти и заговори през рамо, без да знае дали мъжът в стаята я чува, без да престава да гледа дима в небето.

— Знаеш ли... може да опитаме довечера да идем до вулкана. Добре изглежда. Обзалагам се, че ще има много огън.

Да, помисли си тя. И този огън ще изпълни небето и ще пада навсякъде около нас, и ще ни стисне силно, по-силно, най-силно, след което ще ни пусне да паднем, и ще бъдем само огън и пепел, отнасяни на юг от вятъра.

— Чу ли ме?

Стоеше над леглото, вдигна юмрук, но така и *не го* стовари в лицето му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.